

סנהדרין

עניין: קדושת שבת אצל כהנים

לקח טוב להגר"י ענגיל כלל ו' אות ה'

המקום ה' סנה כן מוכה עוד מש"ס סנהדרין

דניאל ע"ה דקאמר ח"ר ובה כסן כי תחל יכול אפי' חילל שבת (בה כסן שחילל שבת חידון נשריפס) ח"ל לזמח בחילול שבזמח ככחז מדבר ופריך חילל שבת נח סקילס היא (וכיני סיד רכקיל נח ככחז משאר נטח ישראל לידון נמיחס קלס) אמר רבא כל מני ריש הוא דאמר שריפס חמורס (מסקילס) סד"א הואיל ואחמיר נכו רחמנא נכניס דרבי נכו מנאות יתירות חידון נשריפס קמ"ל עכ"ל סנא. ומנאור נס נזא לסדיא דקדושת הכנסה מחשבת על כל המנאות ואפי' על מנאות שבת שאינן מנאות ככנס כלל וככנס מנאות נח אך מפאת כוחו מכלל ישראל ושמשוס כן היא שחילול שבת שלהם יכ"י עונשו חמיר מחילול שבת דישראל :

אהבת יהונתן לרבי יהונתן אייבשיץ

סוף פרשת אמור

הנמ' דבקשו חז"ל לנגח ספר יחזקאל דכתיב לל נבילה ושריפס לא יאכלו הכהנים כהנים הוא דלא יאכלו אכל ישראל יאכלו ע"ש ויש להחך דכיה הרמב"ם סס"ק דבמלחמה מותר לאכול נבילות והיינו דהוא נגד הילא"ר כמו יפת חולד דכותרה במלחמה ולעמיד יסיה מלחמה גוג ומגוג ומותרין ישראל לאכול נבילות כג"ל מש"כ הכהנים לא יאכלו דכמו כן כהן אסור ניפת תואר לכן כל נבלה ושריפס לא יאכלו הכהנים ומחזקן קושית הנמ' שפיר וק"ל :

גמ' זבחים צ: -צא.

יביא התרומה לידי פסול: גמ' איבעיא להו ^אתדיר ומקודש איזה מהם קודם תדיר קודם משום דתדיר או דלמא מקודש קדים דקדיש תא שמע ^בתמידין קודמין למוספין ואף ע"ג דמוספין קדישי אמו שבת למוספין ^גאהנאי לתמידין לא אהנאי ת"ש ^דמוספי

מרגליות הים דף נא.

ג. ויעזין בס' לקח טוב מהגר"י ענגיל כלל ו' שהוכיח מכאן דקדושת הכהונה מתפשטת על כל המצות ואפי' על מצות שבת שאינה מצות כהונה כלל והכהן מצוה בה רק בהיותו ישראל ואעפ"כ הו"א שחילול שבת של כהן עונשו חמור מחילול שבת של כל אדם מישראל, והביא מקדושין כ"א ב דאיבעי להו עבד עברי כהן מהו שימסור לו רבו שפחה כנענית דנימא שאני כהנים דרבו בהו רחמנא מצות יתירות כו' וע' יבמות ה' ע"א דכהנים הואיל וריבה בהן הכתוב מצות יתירות הו"א דאפי' הל"ת של ופאת זקנם לא יגלחו יש לו חומר מיוחד, וברש"י תמורה ד' ע"ב ד"ה ה"ג שאני כהנים שמבואר דכהנים לוקים אפי' על לאו הניתק לעשה מפאת קדושתם היתירה ואפי' כשהלאו הנל"ע איננו לאו דכהונה כלל רק לאו דעלמא כגון לאו לא יוכל שלחה כל ימיו, ובס' אהבת יהונתן ס"פ אמור מביא על לה"כ נבילה ושריפס לא יאכלו הכהנים שהקשו בגמ' הא ישראל אכלו כו' וכ' דהרמב"ם פסק שבמלחמה מותר לאכול נבילות רק לישראלים אבל לא כהנים כדאסר להו יפת תואר כו' וכעין מ"ש בס' מתן שכרן של מצות מהפמ"ג בחקירה ז' אם עבירה הנעשית בשבת חמורה מאס אותה עבירה נעשית בימות החול, וע' בדרישות בעניני המלאכים למרן הרמ"ק (שבס"ס מלאכי עליון) דרישה ה' שמצות הנעשות בשבת מתעלות יותר מבחול, וראה זבחים צ"א רע"א אטו שבת למוספין אהני לתמידין לא אהני, וע' מנחות מ"ח א עמוד חטא בשבת כדי שתזכה בשבת אמרינן, עמוד חטא בשבת כדי שתזכה בחול לא אמרינן, ושם מ"ט סע"א צבור שאין להם תמידין ומוספין איזה מהן קודם כו' תמידין דלמחר ומוספין דהאידנא תמידין עדיפי שכן תדיר או דילמא מוספין עדיפי דהוה להו מקודש כו' כיון דמוספין הן קרבן שבת הוי מקודש יותר מתמידין דלמחר דהוי יום חול, וכמו כן מצוה הנעשית בארץ ישראל מעולה יותר מאותה מצוה עצמה כשנעשית בחו"ל ע' זהר שמות י"א ב ובניצוצי זהר שם אות ח, ומש"כ בס' שערי זהר כתובות ק"י ע"ב.

פרי מגדים ספר מתן שכרן של מצות

חקירה שמינית

שאלה. בענין שאמרו חז"ל 'המחלל שבת ככופר בכל התורה' (עפ"י חולין ה' ע"א ורש"י שם ד"ה אלמא)

אם הוא דווקא בחילול תורה' הא באיסור דרבנן לא, או דלמא אף באיסור דרבנן.

גם העושה עבירה משאר עבירות בשבת אי עונשו חמור מבחול, או דלמא אין חמור:

גמ' מנחות מט.

אלא בשבעה נרותיה בין הערבים: גמ' בעא מיניה ר' חייא בר אבין מרב חסדא ^אציבור שאין להן תמידין ומוספין אי זה מהן קודם היכי דמי אימא תמידין דיומיה ומוספין דיומיה פשיטא תמידין עדיפי דהוה להו ^בתדיר ומקודש